

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 05/12/2023.

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 12

GIẢI ĐÁP HỌC PHẬT NGHI VẤN

BÀI 2

Người học Phật phải vào được tri kiến của Phật, thấy được “*cái thấy*” như Phật. Tri kiến của Phật là tất cả chúng sanh là chính mình và mình là tất cả chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Nếu coi hư không pháp giới là thân thể chúng ta và mỗi chúng sanh là một tế bào của thân thể. Công năng mỗi tế bào tuy khác nhau nhưng chúng đều bình đẳng như nhau*”.

Mỗi bộ phận trên cơ thể đều quan trọng, chúng ta không thể ruồng bỏ một tế bào ở bất kỳ bộ phận nào vì tế bào bị bỏ rơi đó sẽ làm hư hại cả thân thể. Thế nên cần phải bình đẳng đối đãi.

Không ai nói tế bào ở tim mới là của mình, còn tế bào ở dạ dày thì không phải. Mỗi tế bào là chính mình, đều bình đẳng, có nhiệm vụ là giúp cơ thể vận hành khỏe mạnh.

Cũng vậy, dân số thế giới trên 7 tỷ người, còn ít hơn so với tế bào trên cơ thể. Tất cả chúng sanh là mỗi một tế bào và mỗi một tế bào đều là chính mình. Vậy tại sao phải đối đãi khác biệt?

“*Không luận là mắt, tai, mũi, nội tạng, tứ chi, da hay móng tay khi phân tích ra thì đều cấu tạo bởi các phân tử, nguyên tử và điện tử,*” Hòa Thượng nói.

Ngài khẳng định: “*Các tổ chức này hoàn toàn như nhau. Đây là bình đẳng. Cho nên tận hư không khắp pháp giới là một chính mình*”. Đây là “*cái thấy*” của Phật là “*Phật tri Phật kiến*”

Từ bấy lâu nay, chúng ta không khơi được “*Phật tri Phật kiến*” mà chạy theo tập khí phiền não của chính mình. Tâm chúng ta phân biệt chấp trước, làm gì cùng là “*ta*” và cái “*của ta*”.

Chính ta thích hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn*”. Nếu không có cái “*ta*” thì không thể khởi những tập khí đó.

Hòa Thượng nói: “*Vì cái ta này mà mình đã sinh tử luân hồi vô lượng kiếp và tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp*”. Hiểu được chỗ này là gắn vào với “*Phật tri Phật kiến*”.

Trong Kinh Pháp Hoa, Phật kể câu chuyện về người con thất lạc của ông Trưởng giả. Cậu có hạt minh châu vô giá trong áo mà không biết nên cứ mãi lăn lộn trong com áo gạo tiền.

Ông Trưởng giả chính là Phật, người con là chúng ta. Hạt minh châu là Phật tánh mỗi chúng sanh đều có nhưng không nhận ra, không đi tìm nó mà cứ trôi lăn trong tập khí phiền não.

Bất cứ là ai, nếu chưa là người chứng đạo thì gần như khó thoát ra khỏi “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn*” nên phải hết sức cảnh giác.

Người xưa dạy: “*Càng cao danh vọng càng dày gian nan*”. Có người khi mất ánh đèn sân khấu là gần như mất một nửa cuộc đời vì họ cho đó là thật. Chìm trong hư ảo mà không phản tỉnh.

Chiếc bàn của chúng tôi sắp sập nhưng chúng tôi vẫn tận dụng không mua mới vì nó nhắc nhở mình mọi thứ đều hư ảo không thật. Mình phải đi tìm cái thật.

Mô tả sự thật, Hòa Thượng trích Kinh Kim Cang: “***Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bào ảnh, như sương như chớp lóe. Phải có cái thấy như thế***”.

“***Cách thấy này chính là cách thấy của chư Phật Như Lai, là Phật tri Phật kiến hay như Kinh Pháp Hoa nói nhập Phật Tri Kiến*** (vào được tri kiến của Phật),” Hòa Thượng khẳng định.

Xung quanh ta không có gì là thật! Dễ thấy nhất là chúng ta được sanh ra, lớn lên, chứng kiến mọi người xung quanh ra đi gần hết, chỉ còn một mình ta. Rồi đây ta cũng sẽ ra đi.

Mình đến thế gian này bằng Ái, “*Ái bất trọng bất sanh Ta Bà*” nên Phật dạy “*Y Trí Bất Y Thức*”. Y trí tuệ, đừng y theo tình cảm mà làm việc thì sẽ không bị chi phối bởi “*ta*” và cái “*của ta*”.

Tuy nhiên, làm thì không dễ nên Phật mới nói ra “*Y Pháp Bất Y Nhân, Y Nghĩa Bất Y Ngữ, Y Liễu Nghĩa Bất Y Bất Liễu Nghĩa*”. “*Liễu nghĩa*” là chỉ pháp hay việc làm phù hợp với năng lực thì lựa chọn, không chọn việc quá sức bởi sẽ sinh phiền não.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Khẳng định hư không pháp giới tất cả chúng sanh chính là tự tánh. Đây là chân tướng vũ trụ nhân sinh, là vào được tri kiến Phật***”.

Ngài nhấn mạnh: “***Đặc biệt là trong thời đại hiện nay nếu chẳng có nhận biết như vậy thì tai nạn của mình và hết thảy chúng sanh sẽ chẳng có cách gì tránh khỏi***”.

Ý Hòa Thượng là một ý niệm bất thiện hay việc làm sai trái của chúng ta đều phát ra năng lượng xấu, cộng dồn với năng lượng xấu ở nơi khác tạo ra thiên tai, gọi là một giọt nước tràn ly.

Cho nên đâu phải mình hưởng “*ngũ dục lục trần*”, thoải mái “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si ngạo mạn*” là việc riêng của mình. Một ý niệm thiện hay ác đều bao trùm khắp pháp giới.

Vì vậy, không thể tùy tiện khởi tâm động niệm. Niệm vừa khởi, liền biết rằng các niệm xấu ác sẽ làm chúng sanh nơi nào đó thêm đau khổ. Nếu biết như vậy thì mới là tâm từ bi.

Nếu chúng ta vẫn làm việc bất thiện thì không thể cứu giúp được thân bằng quyến thuộc, ông bà cha mẹ quá vãng đang trong cõi khổ, như thế chẳng phải là thêm phần đau khổ hay sao?

Hòa Thượng nói cần có “*cái thấy*”: Tất cả chúng sanh là chính mình và mình là tất cả chúng sanh. Khổ của chúng sanh là khổ của mình, tạo phước cho chúng sanh là tạo phước cho mình và ngược lại.

Lúc đó, khởi tâm động niệm, hành động tạo tác luôn nghĩ đến tất cả chúng sanh. Có được “*cái thấy*” này mới vào được tri kiến Phật.

Thế cho nên Hòa Thượng nói là nếu không có nhận biết như trên thì tai nạn không thể tránh khỏi, đặc biệt vào thời đại hiện nay khi chiến tranh đang bùng phát nhiều nơi.

Nếu có chiến tranh hạt nhân thì “*Đồng quy ư tận*” tức là đồng vào chỗ kết thúc. Một người có trí tuệ sẽ không làm như vậy. Tuy nhiên đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng, tỵ tỵ lợi, tham sân si ngạo mạn*” thì không còn trí tuệ.

Hòa Thượng nói “***Phải nhận biết được sự thật này mà muốn nhận biết được thì phải thâm nhập Kinh tạng***”. Chúng ta thiếu năng lực và thời gian để thâm nhập thì hãy nghe Hòa Thượng dạy là được.

Vậy sự thật mà chúng ta thể hội là: Ta và chúng sanh là một thể. Nếu không hiểu sự thật này thì mình vẫn luôn thấy sự tách biệt do phân biệt chấp trước. Đây là điều dẫn đến sự chướng ngại.

Một khi có “*cái nhìn*” và “*cái biết*” như Phật là tận hư không khắp pháp giới này là chính mình thì chúng ta luôn đối đãi bình đẳng yêu thương nhau.

Không thể có “*cái thấy*” là mình ăn no mặc ấm là được, còn người khác thì mặc kệ. Đa phần chúng sanh thế gian đều cho là như thế vì họ không có “*cái thấy cái biết*” như Phật.

“Thâm nhập Kinh tạng không phải chúng ta chỉ nghiên cứu Đại Tạng Kinh mà là bất cứ bộ Kinh điển nào mà Phật đã dạy với chân lý hàm chứa trong Kinh điển đó,” Hòa Thượng nói.

Chúng ta đang học Kinh Vô Lượng Thọ và được Hòa Thượng sách tấn thực hành phước thứ nhất trong tam phước: “*Hiếu dưỡng Phụ Mẫu, Phụng Sự Sư Trưởng, Từ Tâm Bất Sát, Tu Thập Thiện Nghiệp.*”

Trong đó, chúng ta mang hiếu kính với Cha Mẹ, Thầy Cô hiếu kính với tất cả chúng sanh, vậy thì chúng ta “***có thể giải quyết mọi vấn đề***”.

Trong thế giới cộng sinh này, nếu không vì chúng sanh, vì cộng đồng mà thậm chí không vì người yếu thế thì mình sẽ ung lụy. Họ có thể nói anh mạnh hơn, tôi không đánh lại thì tôi tỵ sát.

Giống như cơ thể có một bộ phận chứa tế bào ung thư thì tất cả bộ phận đang khỏe khác sẽ từ từ chết theo. Mang bom ra tỵ sát nổ thủng một vùng trái đất thì cả mình và người đều không thể tồn tại.

Cho nên phải ý thức đến sự sinh tồn của cộng đồng, của nhân loại và biết bảo vệ môi trường. Tuy nhiên, người trồng rau, trồng lúa và cây ăn quả thì xịt thuốc vào hàng bán còn họ thì ăn đồ sạch.

Người chủ vừa sâu riêng thì ăn “sâu” rụng còn “sâu” trên cây thì nhúng thuốc rồi mới bán. Tuy nhiên, người trồng rau và cây ăn quả vẫn phải ăn lúa gạo, người làm gạo vẫn phải ăn trái cây và rau.

Người ta không có ý thức cộng đồng để rồi tất cả đều ăn đắng uống độc. Mình trồng rau, làm đậu phụ bị cho là xen tạp nhưng nội hàm bên trong việc này là lời nhắn nhủ hãy vì sức khỏe cộng đồng.

Tạo thu nhập từ việc gây tổn hại sức khỏe cộng đồng là ác, làm ra sản phẩm sạch, bổ dưỡng cho số đông là vô lượng phúc báu. Làm giáo dục cũng là tạo bình yên cho mình và chúng sanh.

Giáo dục con nhà người ngoan hiền chính là con nhà mình ngoan hiền. Không thể vì con chưa ngoan, gia đình chưa hạnh phúc thì mình trả thù đời, bỏ bê dạy học hay làm cho nhà người bất hạnh.

Đây là ý niệm của chúng sanh tạo ác chứ không phải của người học Phật. Theo Kinh Pháp Hoa, mình phải vào được tri kiến của Phật mới biết bình đẳng đối đãi và coi mọi chúng sanh là mình. Vậy thì mình giải thoát đâu phải cho riêng mình mà vì tất cả chúng sanh, vì muốn có thêm năng lực cứu giúp họ nên mới giải thoát.

Ý thức bảo vệ cộng đồng được Phật nói cách đây 3000 năm. Đó là hãy nhìn tất cả chúng sanh là chính mình và mình là tất cả chúng sanh. Hạnh phúc của chúng sanh là hạnh phúc của mình.

Chỉ có nhà Phật mới thấy “cái thấy” này. Muốn đạt được “cái thấy” đó thì phải y giáo phụng hành, làm triệt để theo lời dạy của Phật. Như vậy sẽ có được “*Phật tri Phật kiến*”./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy
và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy
có thể còn sai lầm và thiếu sót.*

*Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ,
chỉ bảo và đóng góp ý kiến*

để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!